

Malka, ali pa tudi sedi. Ali pa ne sedi in ne stoji, ampak semintja hodi. In tudi Malka ji ni ime, ampak Urša.“

Jure je zdrknil tik ob zidu na tla, na mestu zadremal in obenem smrčal, kakor bi se davil. Matija je vstal in je šel do drevesa.

„Ti?“ —

Stopinje so zastale, glas je zastal, tudi kri je kakor oledenela.

Anka je stopila izza debla, lepa in mlada in ljubezniva kakor davno.

„Poglej“ — je rekla — „pozabiti sem te hotela, pa ni mogoče. Neznana moč te nosi pred oči, srce je kakor zastrupljeno.“

Oklenila se ga je trepetajočega in vznemirjenega, ki mu je vzela sreča vse besede.

„In pomisli“ — je govorila — „poročiti me hočejo z drugim, a jaz hočem tebe!“ —

Sedla sta ob deblu in tako lepa noč se je širila naokrog kakor v tistih časih, ko je sedel osramočen in ranjen v njeni sobi, samemu sebi neznan in neumeven. Tudi to noč so peli murini in črički, tudi fantje so prepevali nekje daleč tam sredi doline in njih pesmi so se razlivala preko src kakor čudodeln balzam.

„Beživa“ — je rekla in oklepala se ga je, kakor bi ga pred nekom nevidnim branila — „bežala bova, tako sem sklenila! O polnoči te bom čakala, in kadar prideš, odidem na tvoji strani v tujino! Nekam daleč, nekam daleč, bogvekam, za srečo.“

Zdaj so še razžarela njena lice od nekakšnega svečanostnega navdušenja, vstala je naenkrat, pokazala roke in izpregovorila z odločnostjo kakor skala: „Delala bom!“ —

(Konec prihodnjič.)

## Kot albatros ...

**K**ot albatros razpel sem bela krila,  
nad smehom morja plovem v sinjo dalj;  
kot misel, ki je dušo zamračila  
in ni ji dna in ne obrežnih skal.

Kot albatros v škrlatnem se požarju  
tonečih, mročih zarij razgorim,  
zgubim kot klic v šumečem se viharju,  
kot v polju bojnem vzduh polneči dim.

Vojeslav Molè.